

Pomen sposobnosti izražanja v svojem jeziku

Pred vami je prva številka mladinske revije Rast, ki je z letošnji letom dobila novo podobo. Grafično smo jo ponovno poskusili nekoliko pomladiti, tako kot se je pomladila ekipa, ki jo je pripravila. Zato preobrazba ni le grafična temveč tudi vsebinska. Tako tekoča kot naknadne številke bodo vsebovale izdelke, ki so nastali med delavnicami projekta Ko zaživi pisana beseda. Avtorji prispevkov so večinoma višješolci, ki so jih skrbno pripravili pod vodstvom svojih mentorjev. Projekt je bil načrtovan že v letu 2014, novembra 2015 pa smo po dolgem pričakovanju začeli z njegovo izvedbo. Projekt je bil zamišljen v obliki delavnic, med katerimi bodo višješolci imeli možnost spoznavanja različnih tehnik pisanja. Mednje sodijo vse od kreativnega pisanja: klasičnih črtic, novel in poezije, do bolj aktualnih oblik, kot je pisanje blogov ter novinarskih pristopov pri pripravi intervjujev, kronike, uvodnikov ter komentarjev. Ker smo si želeli nuditi čim širšo in raznoliko paleto delavnic, smo za mentorstvo prosili tako mlade kot starejše poklicne novinarje in profesorje, ki imajo na področju že nekaj izkušenj. Delavnice se prvotno odvijajo na Liceju Franceta Prešerna v povezavi s poukom slovenščine, svojo nadgradnjo oziroma ponovitev pa dobijo v popoldanskem času, ko so odprte širši publiki.

Do začetne zamisli o projektu je prišlo zaradi zaznavanja splošnega padca ravni jezikovnega znanja pri mladih naše narodne skupnosti. Zato smo si kot glavni cilj zastavili na privlačen in dinamičen način v mladih vzpodbuditi sposobnost pisanja in kvalitetnega izražanja v slovenskem jeziku.

Verjetno se predvsem v času obveznega šolanja

ne zavedamo, da je jezik temeljno sredstvo sporazumevanja. V neposredni povezavi je z našo kulturo zato lahko trdimo, da je tudi jezik faktor, ki oblikuje lastno identiteto. Jezik je sredstvo, ki nam omogoča, da svoje misli podajamo ostalim, zato nas označuje in oblikuje. Sam jezik ne definira naše osebnosti, se pa včasih zaradi pomanjkljivega

poznavanja jezika počutimo negotove in se naše obnašanje nekoliko spremeni, samozavest pade. Zato se človek z nepopolnim znanjem jezika ne more počutiti res del jezikovne in posledično narodne skupnosti.

Predvsem v našem zamejskem okolju je to vedno aktualna tema, saj nam še tako koristna dvojezičnost včasih onemogoča, da bi se res prepoznali v eni od dveh narodnih skupnostih. Nekateri izberejo za svoj prvi jezik italijanščino, drugi slovenščino. Pa vendar je tudi med njimi veliko takih, ki se nato v popolnoma slovenskem ali italijanskem okolju vseeno počuti nekoliko tujega. Najbolj pogost primer je prehod iz višje srednje šole na fakulteto – ko se zamejski študentje vračajo iz slovenskega okolja presenečeni, kot da bi prišli v stik s popolnoma novo kulturo in jezikom, pa čeprav so se tudi sami smatrali za Slovence. Prav v takih primerih ustrezno izražanje samega sebe bistveno pripomore k hitrejši integraciji in lažjemu premagovanju vseh ostalih ovir.

Projekt je namenjen mladim, saj je vredno sejati na rodovitna tla. Ni slučaj, da smo si za simbol projekta izbrali prav žitni klas. Ta od vedno predstavlja novo rojstvo, upanje in prihodnost. Žitno zrno nosi v sebi silo življenja, kljub svoji navidezni moči. Ko je posejano v zemljo umre in se nato v novi pomladi prerodi in pomnoži.

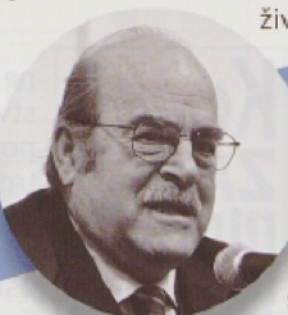
Popotovanje med imeni zamejskih nagrajencev

8. februar je dan slovenske kulture. Je dan, ko se poklonimo največjim, ki so bili na raznih področjih v Sloveniji uspešni. To so pisatelji, skladatelji, glasbeniki, pesniki, med katerimi je največji med največjimi pesnik France Prešeren. V teh dneh priredijo zato številne Prešernove proslave v matici in zamejstvu, med katerimi je najpomembnejša osrednja Prešernova proslava v ljubljanskem Cankarjevem domu, ki je na sporedu na prevečer praznika. Na prireditvi podelijo, med drugim, nagrade Prešernovega sklada in prestižne Prešernove nagrade, ki so namenjene zaslužnim delavcem na področju umetnosti. Nagrade so lahko podeljene tudi Slovincem, ki živijo oz. so rojeni v zamejstvu in po svetu. Ob tej priložnosti bi rad naštel nekaj umetnikov iz naših krajev, ki so bili teh deležni. Videli bomo, da je bilo v preteklosti lažje prejeti nagrade, saj je bilo, recimo, leta 1947 podeljenih 11 nagrad, od leta 1992 dalje pa samo dve.

Prva »naša« umetnika sta led razbila prav na prvi proslavi leta 1947. Nabrežinski pesnik Igo Gruden je bil nagrajen za pesniški zbirki *V pregnanstvo* in *Pesnikovo srce*, goriški slikar Gojmir Anton Kos pa za olje *Dekle s harmoniko*. Kos je nagrado prejel tudi leta 1950 za olje *Avtoportret*. Istega leta je bil nagrade deležen tudi tržaški jezikoslovec Mirko Rupel za znanstveno delo pri Slovenskem pravopisu. Naslednjega leta je bil nagrajen tržaški skladatelj in dirigent Mirko Polič za umetniško in organizacijsko življenjsko delo na področju glasbe. Leta 1952 sta bila spet nagrajena dva zamejska Slovence, oba z Opčin, in sicer matematik Ivan Vidau za delo *Višja matematika* ter znanstvenik Anton Kuhelj za znanstvene razprave. Goriški zgodovinar in geograf Milko Kos je nagrado prejel za zgodovinsko delo *Urbarji Slovenskega Primorja*

leta 1955, leta 1958 pa so jo podelili tudi tržaškemu filozofu Borisu Zihleru za delo *Književnost in družba*. Že naslednje leto je bil nagrade deležen arhitekt iz Trsta Branko Simčič s svojimi sodelavci za stavbo ljubljanskega Gospodarskega razstavišča. Leto 1969 je bilo še posebno uspešno. Med petimi nagrajenci so bili kar trije zamejci: trebenska igra Elvira Kralj za življenjsko delo v gledališki umetnosti, Tržačan

Edo Mihevc za arhitektonsko rešitev kompleksa Lucija in svetoivanski skladatelj in dirigent Karol Pahor za življenjsko delo na področju glasbenega ustvarjanja. Leta 1973 je nagrado prejel ricmanjski skladatelj Danilo Švara za življenjsko delo, leta 1974 slikar Lojze Spacal za slikarski opus, prav tako je nagrado prejel za življenjsko delo na likovnem področju in prav tako je bil iz Trsta leta 1976 nagrajeni slikar Avgust Černigoj. Brata Nande in Drago Vidmar, proseška slikarja, sta bila nagrajena leta

1978 za umetniško in socialno partizansko oblikovanje. Nato do leta 1987, ko je milanski igralec Boris Cavazza bil nagrajen za igro v več vlogah, celih 9 let ni bil nagrajen nihče. Tržačan Boris Pahor, mož, ki je preživel marsikaj hudega, je bil deležen nagrade leta 1992 za življenjsko delo, za literarni opus pa je prejel nagrado leta 1995 drugi naš velik pisatelj, Šempolajec Alojz Rebula. Spet je bilo 15 let zatišja, dokler ni leta 2011 bil nagrajen kriški pesnik, dramatik in prevajalec Miroslav Košuta za življenjsko delo, zadnji na seznamu pa je bil tržaški etimolog, slovenist in skladatelj Pavle Merku, nagrajen leta 2014.

S tem zaključujemo naše popotovanje skozi čas. Bo med letošnjimi nagrajenci tudi „nekdo od naših“? Bo ob 60. podelitvi nagrad kakšno presenečenje? Da izvemo vse to in še več, si oglejmo Prešernovo proslavo v živo ali pa po neposrednem prenosu iz Cankarjevega doma v Ljubljani na prvi slovenski televizijski mreži (SLO1) v nedeljo, 7. februarja, ob 20.00.

KAKO NASTANE NOVICA

Novice, ki jih beremo vsak dan, imajo v resnici natančno določeno zgradbo. Zgradba pomaga novinarjem pri pisanju in uporabnikom – bralcem ali poslušalcem oziroma gledalcem – pa omogoča jasnejše razumevanje novice. O tem smo se udeleženci prve časnikarske delavnice MOSP v sklopu projekta »Ko zaživi pisana beseda« med obiskom Deželnega sedeža RAI pogovorili z novinarko Evo Fornazarič, namestnico glavnega urednika slovenske časnikarske redakcije.

Vsaka novica, naj bo radijska, časopisna ali televizijska, je sestavljena iz uvoda, jedra in zaključka. Za uvod je po navadi značilen stavek ali celo samo beseda, ki publiko pritegne. Ta stavek moramo potem razviti v jedru s pomočjo pravila petih K-jev oziroma W-jev. To pomeni: kdo?, kaj?, kdaj?, kje?, zakaj?. To enostavno pravilo nam pomaga, da izoblikujemo za bralca lažje razumljivo poročilo, saj si podatki sledijo po določeni logiki. Kako pa razvijemo vsebino in konec, je odvisno od medija, preko katerega bomo novico posredovali. Če je to novica za tiskovno agencijo, bomo vsebino čim bolj razširili v obliki eseja, če je novica za blog, lahko opustimo objektivni opis dogodkov in upoštevamo le svoje osebno mnenje. Ko pišemo novico za časopis pa moramo posebno pozornost nameniti temu, v kateri vlogi moramo vest posredovati. Če jo opisujemo kot dogodek iz kronike, moramo imeti objektivni pogled na dogajanje, če pa jo pišemo v vlogi kritika, lahko vključimo tudi subjektivne poglede. Če hočemo vest posredovati po televiziji, moramo poleg besedila sestaviti tudi video prispevek, ki je po navadi dolg od ene minute in pol do dveh minut. Vsak novinar ima pravico, da dogodek, ki ga spremlja, v živo posname vsaj do trideset sekund, razen, če ni že vnaprej določeno drugače. Tudi televizijski prispevek ima svoje pasti, ki se jim moramo izogniti: prilagoditi se moramo gradivu, ki ga imamo na razpolago, in se po možnosti izogniti vrtenju slik in naštevanju, saj lahko to gledalca odvrča. Pri radijski vesteh se po navadi izogibamo zvočni podlagi, saj je večkrat moteča.

V vseh vrstah medijev pa je zelo pomembno, da novinar pomisli, komu je novica namenjena. Tako lahko svojim bralcem ali poslušalcem sporoči zares tisto, kar jih zanima in kar je zanje pomembno.

Pred kamero in mikrofonom nas večkrat zgrabi trema. Ali obstajajo vaje, ki nam lahko pri tem pomagajo?

»Ena izmed vaj, ki nam pomaga, je ta, da si pred-

stavljamo neko nam drago osebo in, ko nas zagrabi trema pred kamero, si predstavljamo, da novico govorimo njej, in ne neki mašini. Seveda pa je potem pomembna tudi praksa. Med naloge novinarjev spada tudi, da drugim ljudem pomagajo proti tremi: pogosto med intervjuji ljudi zgrabi panika. V teh primerih mora novinar poskušati pritegniti pozornost in narediti tako, da se intervjuvanec počuti udobno. Isto velja, če je ta naredil kako napako ali spodrsrljaj,« nam je povedala naša sogovornica.

Težave se lahko pojavijo tudi pri branju. »Večkrat se lahko zgodi, da svojega glasu sploh ne spoznamo, ko se poslušamo v radijski oddaji«, pravi Fornazaričeva. Sicer nekaterim osebam glas bolje zveni, ko gre pre-

ko raznih filtrov, večkrat pa je glas nejasen, previsok, prenizek ali cvileč. »Stara teorija je bila, da si glas znižamo tako, da kadimo, vendar sem osebno to teorijo vedno zavračala«, nam je še povedala Eva Fornazarič, »to je približno tako, kot če bi nekdo hotel postati nižji in bi se zato vrgel skozi okno«. Odlična vaja je lahko telefonska tajnica. Vsak lahko nekaj stavkov prebere v telefonsko tajnico in se nato posluša. Tako lahko postopoma izboljšujemo svoje napake. Paziti pa moramo tudi na ločila. Naš govor poskušajmo malo emfazirati, da ni le branje, ampak skoraj kot pogovor. Večina poklicnih novinarjev je sicer izšolana v dikciji in je zato njihov govorni nastop bolj suveren. »Novinarji imamo zelo veliko odgovornost in moč, na katero večkrat pozabimo« je še dodala novinarka Fornazarič. Vsak novinar lahko isto novico prikaže na ogromno različnih načinov in tako tudi ustvari javno mnenje. Zato je tudi pomembno, da imajo bralci in poslušalci kritičen pogled na vsako novico, ki jo dobijo. »Najslabše je za novinarja to, da od svoje publike ne dobi nobenega odziva«. Kritični odzivi prinašajo pošteno konfrontacijo in koristijo bodisi uporabniku, kot tudi novinarju.

Novice, ki jih beremo vsak dan, imajo v resnici natančno določeno zgradbo.

plul čez Arktično morje. Tam je veliko icebergov, zapičil je vrv in premaknil celo ledeno goro in s tem rešil ameriško potniško ladjo, ki bi se drugače zaletela naravnost vanj. Celo predsednik ZDA mu je ponudil delo v ameriški mornarici, on pa je zavrnil, menil je, da je to preveč.«

»Ta je pa lepa, igraymo eno briškolo, daj, naveličal sem se škope,« je zabrundal Žarko.

Peter je vstal, mirno, v tišini, kot da bi hotel kaj reči, toda ni spregovoril. Nato pa je končno rekel:

»Idiot, samo trije smo, briškolo je lepše igrati, če smo štirje.«

Tako, ker sem sedel tam blizu, so povabili k igri tudi mene.

»Gospod, ali bi se nam pridružil za partijo briškole?« Brez pomislekov sem se jim pridružil.

»Vedno na Arktičnem morju je naš prijatelj rešil rusko jedrsko podmornico, ki ji je odpovedal reaktor, in ni morala nikamor: vlekli jo je do Vladivostoka!«

»Pravi heroj!«

»Da, tako, Mirko je zaslovel, saj se mu je zahvalila tudi komunistična partija Sovjetske zveze. Medtem pa je Mirkov bratranec, italijanski politik, Mirku ponudil mesto v parlamentu.«

»Oh, državni uslužbenec kot jaz, zanimivo. Ali je službo sprejel?«

»Seveda, a ne takoj. Najprej je dokončal ekspedicijo v Tajvanu. Tam je zaslovel tudi med orientalc, saj je odprl

tržišče s Severno Korejo. Srečal je samega Konga-Linga-Punga. Ta je menil, da je zapustil to službo, ker je rekel, da je zelo obogatel.«

»Imaš en tajeto?« sem vprašal Petra, ta je prikimal. Nato sem dejal Sandru: »In s tem, kaj je dosegel?«

»Dosegel je to, da je lahko odprl lastno podjetje!«

»Kako pa se je imenovalo?«

»Geroge, kot njegova ladja ...«

Takrat sem ga prekinil. Vedel sem, da tukaj nekaj ne gre, saj sem delal na tovornih ladjah celo večnost: »Gospod, kako pa? Saj imajo ladje samo ženska imena, in ne moških!«

»Bravo!« je zaklical Peter, »zmagal si!« se je zakrohotal. V trenutku je v moji glavi zavladata zmešnjava.

Med tem časom nas je moral Žarko zapustiti, saj je moral na Občino. Nato pa mi je Sander vse razložil: »Veš, mi igraymo posebno igro: vsak po vrsti si izmisli neobstoječo osebo in pripoveduje o njej. Igro zmaga, kdor prvi ugame, kaj v zgodbi ni pravih. Pripovedovalec zgodbe pa zmaga, če nihče ne najde napake.« Med tem časom se je Peter ves čas krohotal, ni bil več zaspan, toda buden. Na koncu je še on dejal: »To so samo izmišljotine za kratkočasje, tukaj se nič pametnega ne dogaja!«

Nato pa me je Sander povabil, naj si še sam izmislim kakšno originalno zgodbo.

Matej Gruden

Krog prijateljstva

Ob obletnici osamosvojitve Slovenije sem na televiziji zasledila prispevek o otrocih, ki so obiskali predsedniško palačo. Na novinarjevo vprašanje: »Zakaj imate radi svojo državo?« je eden od otrok dal hudomušen odgovor, ob katerem smo se nasmejali: »Ker imamo odlične športnike.«

Zdi se mi, da predstavljajo vrhunski športniki v Sloveniji pomemben povezovalni člen med sonarodnjaki. Le kdo med Slovenci ne pozna na primer Tine Maze ali, v tem trenutku še bolj aktualnega, Petra Prevca? Seveda bi lahko naštel še mnoga druga imena, za katera smo vsi že kdaj slišali: to so imena športnikov, ki so nas s svojimi dosežki na mednarodni ravni navdali s ponosom, da smo Slovenci, saj imamo med nami tako pomembne ljudi, ki se bodo nedvomno (ali so se že) vpisali v zgodovino svojega športa. Spremljanje športnih dogodkov torej zagotovo krepi našo narodno zavest. Ob spremljanju nagrajevanja najboljših športnikov večkrat zadoni tudi Zdravljica, ki jo z navdušenjem zapojejo vsi slovenski navijači, tudi tisti, ki se ob spremljanju kakšne Prešernove proslave ob zvokih slovenske himne v zadregi spogledujejo in se sprašujejo, ali naj vstanejo ali ne.

Vsakič, ko se kdo izmed slovenskih športnikov uspešno vrne s kakšnega tekmovanja, mu tudi v domačem kraju navijači pripravijo topel sprejem. To je dokaz, kako smo nanje navezani. Še en dokaz za to pa je bil po mojem

mnenju nedvomno Olimpijski krog varnosti, na katerem smo 30. decembra 2015 podrl Guinnessov rekord in ustvarili najdaljšo človeško verigo na svetu okoli Blejskega jezera. Krog prijateljstva je prireditelj, ki že več let zapored poteka na Bledu in organizatorji so vsako leto upali, da se bo zbralo dovolj ljudi, da bi obkrožili celotno jezero, to pa jim do letos še nikoli ni uspelo. Tokrat pa so se odločili, da bodo povabili (nekdanje) slovenske olimpijce, s pomočjo katerih bi privabili več ljudi in uspešno postavili nov rekord. Odločitev se je izkazala za pravilno, saj je, kot že rečeno, rekord uspel. Zaslugo za to pa imajo prav gotovo v veliki meri tudi znani slovenski športniki, ki so privolili k sodelovanju in pripomogli k temu, da se je za pobudo navdušilo toliko ljudi. Obenem pa so spet dokazali (kot že ničkolikokrat na športnih igriščih, ko smo navijali zanje) da so zmožni združiti Slovenijo, saj so se tistega popoldneva na Bledu kljub ostremu mrazu zbrali ljudje z vseh koncev Slovenije, pa tudi iz zamejstva, da bi skupaj z njimi sklenili krog.

Pomembno je torej, da čim številnejši še naprej spodbujamo naše športnike, saj so pomembni ambasadorji naše domovine. Prepričana sem, da tudi navijači predstavljajo veliko spodbudo, ki je zagotovo v veliko pomoč našim šampionom.

Mojca Petaros

Jadranje: težak, a lep šport

K pogovoru smo povabili Giorgio Sinigoj iz Nabrežine. Obiskuje prvi letnik jezikovne smeri znanstvenega liceja Franceta Prešerna, v prostem času pa se ukvarja z jadranjem pri jadralskem klubu Čupa v Sestlanu.

Kako si se temu športu približala in zakaj?

Pri šestih letih so me starši vpisali v poletni tečaj k jadralskemu klubu Čupa. Nato so mi septembra ponudili, da bi vstopila v nadaljevalno skupino. Ideja mi je bila všeč in sem ponudbo takoj sprejela. Čeprav ima nekaj negativnih vidikov, kot na primer burja pozimi, ki prinaša mraz, dejstvo, da si vedno na odprtem, veliko potuješ, a si vedno v dobri družbi, zato pa mi je ta šport tudi všeč. Zaradi tega vztrajam že toliko let, saj mi jadranje vzame veliko časa.

Tvoj zadnji dosežek je bil septembra, ko si se s svojo skupino udeležila trofeje CONI v Lignano in si s soigralkami pristala na odličnem drugem mestu. Bi nam povedala kaj več o tekmovanju?

Vsako skupino so sestavljali štiri tekmovalci, ki jim v jadralskem žargonu pravimo regantanti, od katerih se je vsak pomeril v eni panogi. Prvi je tekmoval na jadrnici, imenovani optimist, dva na barki Ego 333 (dvoosebno plovilo), četrti tekmovalec (med katerimi sem bila tudi jaz) pa je bil na deski. Na koncu smo dosegle drugo mesto, tega pa smo bile, seveda, zelo vesele.

Prav glede tega bi te vprašali, kje tekmuješ: samo v Italiji ali tudi izven nje?

Recimo, da veliko potujem, in sicer, poleg Italije, še po Sloveniji, Hrvaški, enkrat sem bila tudi na Madžarskem, na Blatnem jezeru.

Traja sezona podobno kot pri drugih športih, npr. od avgusta ali septembra do junija?

Ne, jadrano od konca januarja do prve polovice decembra in smo tako prosti samo en mesec.

To pomeni, da je več tekmovanj med šolskim letom. Kako pa šolo usklajuješ z jadranjem?

K sreči imam treninge ob sobotah in nedeljah, med tednom pa treniram samo na suhem. Ko imamo kako regato, ki je daleč, pa sem odsotna nekaj dni, ki jih moram nato nadoknaditi. Najpomembnejša tekmovanja ter selekcije so namreč vedno marca, maja in junija. V lanskem šolskem letu sem bila npr. odsotna prvi teden pouka, ko sem se udeležila državne regate na Komskem jezeru.

Bi se rada, v bodočnosti, še ukvarjala z jadranjem?

Ja, seveda, morda pa ne tako intenzivno. Ko bom velika, bi si rada tudi kupila jadrnico.

Za na konec: katere so tvoje sanje glede tega športa?

Kot, mislim, vsi športniki, bi rada nastopila na Olimpijskih igrah.

Spritz for Five in Jazzva v kulturnem domu v Trstu

Petje, ki lahko navduši najširše množice

Leto 2016 se je za abonente Slovenskega stalnega gledališča in za mlade ljubitelje petja na splošno začelo s krasnim glasbenim doživetjem. V petek, 8. januarja, sta v Kulturnem domu v Trstu nastopili dve vokalni skupini: Spritz for Five in Jazzva. Veliko mladih se je udeležilo tega kon-

certa in vsi so bili nad njim navdušeni.

Spritz for Five je tržaška vokalna skupina. Sestavljajo jo Marco, Nicola, Piero, Giulio in Rocco, ki so zasloveli po vsej Italiji, saj so se udeležili italijanskega resničnostnega šova X-Factor. V zadnjem letu so nastopili tudi na uglednih odrih milanskega Expa in ob podelitvah nagrad Nastro d'argento v Taormini in Lucchetta v Trstu.

Po tržaški skupini je nastopila ljubljanska vokalna skupina Jazzva. Sestavljena je iz sedmih izkušenih zboristov, ki so se leta 2005 združili v vokalno skupino. Jazzva so evropsko znani. Nastopili so na mednarodnem festivalu Europa Cantat, prejeli so nagrado na Internationaler A cappella Wettbewerb v nemškem Liepzigu in še mnogo drugih priznanj. V domovini pa so tudi oni zasloveli po zaslugi televizije, in sicer na tekmovanju Slovenia got Talent.

Spritz for Five so gledalcem predstavili lastne skladbe, cover hite in tudi svoj prvi EP, Jazzva pa so zapeli mednarodne in slovenske uspešnice.

Koncert je nastal je na pobudo Slovenskega stalnega gledališča iz Trsta v sodelovanju z Glasbeno matico kot poseben poklon številnim ljubiteljem vokalne in zborovske glasbe.

Koncert mi je bil všeč, četudi raje poslušam glasbo z instrumentalno spremljavo. Večino

je bolj navdušila skupina Spritz for Five, ker je nastopila s sodobnejšimi skladbami. Tudi ljubljanska skupina se je dobro odrezala, še zlasti, ko je v drugem delu zapela nekatere prirejene in posodobljene slovenske ljudske pesmi. Udeleženci smo vsekakor obe skupini nagradili z toplim ploskanjem.

Za konec še nekaj mnenj udeleženk petkovega koncerta:

Veronika: »Koncerta sem se udeležila zaradi šolskega abonmaja. Tržaško skupino sem že poznala, ljubljansko pa sem prvič slišala. Vseeno sta mi bili obe skupini všeč. Prva je imela lepše pesmi, druga pa je pesmi boljše predstavila in zelo lepo zapela. V tržaški skupini so nastopali samo moški, v ljubljanski pa tudi ženske. Veliko mladih se je udeležilo tega glasbenega doživetja. Pevci so nas vključili v koncert, ki je postal prava uspešnica!«

Ivana: »Koncert mi je bil kar všeč. Nisem sicer največja navdušenka petja a cappella, ker me po določenem času takšen tip glasbe začne dolgočasiti, ampak sem na tem koncertu zares uživala – zlasti ob petju skupine Jazzva, ker so glasovi njenih pevcev zelo čisti in ubrani.

Jasmina: »Bila sem navdušena. »Spritz for Five« sem poznala s televizije, o Jazzva pa sem samo slišala govoriti. Tržaški fantje so se mi zdeli že po televiziji zelo simpatični, kar so potrdili tudi na odru Kulturnega doma. Kar se tiče njihovega nastopa pa lahko rečem, da so mi bile nekatere njihove izvedbe (kot na primer Rosso relativo Tiziana Ferra) zelo všeč, v primerjavi z ljubljansko zasedbo Jazzva pa so dokazali, da so še »zelenčki«. Jazzva so bili namreč brez dvoma vrhunski. Krasni aranžmaji pesmi, brezhibna izvedba! Po mojem pevske skupine »a cappella« dokazujejo, da je zborovsko petje mogoče tudi prevetriti in ga preko priredb pop in jazz uspešnic približati najširši publiki.«

Svetlana Brecelj